

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

BERKELEY, CAL.

Olen ollut "känärissä" hedelmiä "kännäämässä" aikani kuluksi, mutta leikkasin sormeni, että oli "kuitattava". Haava on noin tuuman pituinen, kenties yhtä syvä. En tiedä varmaan, mutta syvä se vaan on. Nähdessäni veren pulppuavan sekä veristä lihaa, pyörriin ensi kerran elämässäni. Heräsin vasta sitten kun olin ulkona ja kylmää vettä valettiin ohimoideni. Se haava ei tunnu yhtään kipeälle, mutta nytkin kun katsan siihen niin melkein pyörriin jälleen. Se on niin pahan, hirveän näköinen. Mutta kylläkö se pian paranee. Se on "enihau" toivon!

Sain kirjeen kotoani Suomesta. Tilasin helle Toverittaren viime vuonna. Siskoni ja sanoo: "Toveritar on hauska lehti, mutta tulee vaan joka toinen viikko." MI—MI.

Pyydän toimitusta ilmoittamaan Toverittareissa milloin tilaus Suomeen. Katsoin tilauslistalta ja sieltä löysin loppuu. Sama.

tämän:
1-25-18 Matilda Nurminen,
Niemen osuuskauppa, Lahti,
Finland.

Tämän mukaan siis tilaus päättyy vasta ensi vuoden lopussa. — Toim.

Pakenin sua

Pakenin sua —
en muuta voinut.
Petosmielin en sua jumaloinut.
Mä olen köyhä,
se syy on selvin,
miks' jätin Karjalan
kauniin Helvin.

Impeni armahin
Läinätukka,
mä lemmin sua,
O! tyttö rukka!
Olet oisin luonani
unelmissa;
Mä elän lempein
aatelmissa.

Jos hyväkin tahto
ja sydän olisi;
ne eihän puutetta
estää voisi?
Siks' särkyisi kaunein
lempein kehto
ja toraksi muuttuisi
leppoisa lehto.

Pakenin sua —
oi ällös syytä!
Ja ällös kostoa
mulle pyydä!
Ei luoda onnea
orja voisi,
sun osasi kanssani
häätä oisi.

MIKAEL RUTANEN.

Uhriverta

Kirj. Victor Jokela.

Kaunis, nuori ylevämielinen ja arvossa pidetty neito, kulki silloin tällöin juhliilla, huveissa ja tansseissa keskikaupungin upeimmassa haalissa, jossa hän ilman mitään ulkopuolista kiihotinta tutustui ja kiintyi täydestä sielustaan ja sydämeästään ylevältä näyttävään ja sielullisia arvoja omaavaan nuoreen mieheen.

Heldän suhteensa ensin alussa oli ollut kalkan aikaa avoimellinen ja vapaa ja toverillisen kohtelias. Mutta viikot verkkaan vierivät viertäen neidon mielen araksi, hiljaiseksi, surullisen synkäksi ja alakuloisen tuskaiseksi, joka muutos nuorta miestä ihmetytti ja sitä hän koetti selüssään itselleen tuloksettomasti tulkita.

Eräänä elokuun iltana, rankkasateen ilkeän uhkaavasti vonkuen ja lentäen yli ihmismerestä lainehtivan

kaupungin ja armottomasti pieksäen laakkia jotka joutuivat sen tielle.

Mutta kaupungin upeimalla haalilla juhliittiin, tanssittiin, puhuttiin ja kevyesti naurettiin. Siellä nuoruus innosti ja esuraelämä sitä kohotti. Siellä keinotekoisuus hurmasi ja viini siellä sydämet ilakoi ja tunteet nousivat. Tuntumamme nuori neitonkin oli kuin kainoutensa jättänyt, kuin olisi ollut jokin tekeillä, jonka varmasti myös aikoo panna täytäntöön.

Tanssin tahti alkoi ja neito nuoren miehen rinnalla hukkuivat toisten sekaan taiteellisen hurmaavien valsin säveliin. Tuntui kuin surut, huolet ja tuskat haihtuisivat. Tuntui kuin uusia nuoria, virvoittavia toiveita olisi neidon rinnassa pulppunut, tuntui kuin elämän viehättävin tuoksi olisi sieluun vuotanut ja mairien maikkeellut uhriverta.

Tanssin tahtia nuori mies saattoi nuoren ylevämielisen neidon kotiin. Matkalla jutteli hän vakavasti hieman naisellisuutta loukkaavien sanojen tekosiveyden turmelevasta vaikutuksesta seuraelämään, josta seurauksena nuorukaisten ja neitosten seuraelämän perimmäisenä tarkoituksena on kahleet, joihin sokeasti pyritään kietoutumaan ja joiden painoa ei teennäinen häveliäisyys salli avoimesti arvosteltavan.

Tyttö äänetönä kuunteli, mutta salaa huokasi.

Nuorukainen huomasi, että neidon hienosieluisuus ei häikäilemättömästi totuutta sulattaa voinut ja hän alkoi puhua "sivistyneesti". Luonnon tähtitarhoista, ihanista kuutamosta, rakkaudesta, lemmeistä ja tämän illan hurmaavasta voimasta. Neidon silmät alkoivat sähkyyä ja hänen mielensä muuttui iloiseksi...

Nuorukaisen puristaessa neidon lämmintä kättä jäähyväisiksi, lausui neiton "Olen onnellinen seurassasi" johon nuorukainen vastasi: "Se tahtoo sanoa että tapaamme toistekin." Neiton jäi yksin ajattelemaan. Tulevaisuus toteaa, että hän ajatteli pintapuolisesti. Hän tunsi itsensä sanomattoman onnelliseksi, toivoi paljon, rakensi tuulentupia ja pilvilinnoja. Ei saavistanut elämän myrskyistä todellisuutta, vaikka se hänen ympärillään rajusti pauhasi...

Nuori mies saa neidolta kutsun tulla puoli viikon iltahetkenä häntä tapaamaan ja jos mahdollista viettämään hänen kanssaan hauskan illan.

Nuorimies, elämää tunteen ajattelee kutsua kummaa, ihalle neidon jaloudesta johtumaa kauneutta, eikä terveenä, elämänhaluisena miehenä voi olla kutsulle kuuro ja luokse vetävänä voimana esiintyy myöskin rakkaus, jota nuorimies tuota neitoa kohtaan salaisesti sielussansa tuntee.

Hän tietysti menee. Ottaa neidolta kaikki mitä puhtaalla tytöllä on rakastetulleen antamista.

Sitten kääntyy lehden toinen puoli. Siinä on elämän raikeä todellisuus suurin kirjaimin kirjoitettuna.

Yhteiskunnan taloudelliset myrskytuulet puhaltavat rakkauden rakennuksen korkeimpiinkin huippuihin. Sen sisimpilkin sokkeloihin se vihlovana tunkeutuu. Nuori mies on pakotettu jättämään neidon.

Se on nuoren neidon elämälle kaakeha käännös.

Hänen suuret toiveensa ja kallein ihanteensa on pirstoina hänen edessänsä. Se myrkyttää hänen sielunsa. Hän ei voi kestää surua, jonka ero miehestä, jota hän kautta sielunsa rakastaa, tuottaa ja hän menettää ihmisyyden tasapainon.

Alas, Ikaista veren tahrinmaa polkua häy hänen tiensä sinne, missä myrkyt tuo iloa, missä ruumis ja rakkaus vaihdetaan helisevään kultaan. Missä rakkausvuode muuttuu sielua ja ruumista polttavaksi helvetiksi ja ikuisen inhoittavien tautien pesäksi ja levityspaikaksi. Sinne, missä kaunis on rumaa ja ruma kaunista. Missä alhainen on ylentävää

ja ylevä alhaisinta. Sinne missä elämästä luopuminen on niin huokeaa ja missä elämän inha sielun peltejä tahraa ja sumentaa.

Tämä on totuus! Te iloiset ja hyvin voivat ihmiset, tulette ehkä pian näkemään, että tuo nuori rakastettava tyttönen on tietämättömyyden yhteiskunnan, riistofjärjestelmän uhri, jota nykyajan pintapuolisuus tuomitsee.

Tuolla alhaalla hän on, josta hänen äänensä eikä kuluneet ruumiinsa sulot teidän eikä tuon nuoren miehen sydäntä hellyttä, jos te kyllin pintapuolista olette.

Oi tuon jalon tytön surullista tilaa. Oi kohtalon ironinen Iva, miksiä maailma, joka voimaa ja rikkautta on täynnä, on niin säälimätön ja puutteellisen kurja miljoonille toisille ja vaan harvoille riittää onnea ja hyvinvointia? Syyn oikean ja varman löydämme — ei maailmasta — vaan luokkavastakohdista.

Poistaaksemme ne, käy askeleemme sosialismin kirkkaasti säteilevää aurinkoa kohden, joka loistaa onnen tasa-arvoisuuden maailmasta, jossa rakkautta ei aineellisuuden epätasaisuus murskaa, jossa alentava kurjuus kuoleman kammoineen on tuntematon.

Erään työläistyön elämäkerta

Kirj. ANNA ARO

(Jatk.)

Kaikkien mielestä Hilda aina näytti hyvin ajattelevaiselta ja vakaalta entiseen huvilivittöön verraten. Hän halusi aina olla yksikseen. Ei kenenkään seura häntä miellyttänyt. Hilda mietti asemaansa ja ajatteli, että mitä sitä nyt rupeaisi tekemään, mihin menisi. Ajatteli joskus vanhaa tatiäänkin, että jos menisi häntä katsomaan, mutta sitä hän ei voinut tehdä, kun muisti miten hän joku vuosi takaperin nauro, kun tati neuvoi häntä katsomaan eteensä. Hän yritti ottaa entisen työpaikkansa takaisin, mutta ei onnistunut siinäkään. Kaikki hänestä näytti niin synkälle, että aivan hän luuli maailman kääntyneen ylösalaisin. Yritti mennä Kalleakin tapamaan, mutta aina täytyi kääntyä matkalta takaisin.

Eräänä aamuna puki Hilda päällensä ja meni sisään. Siellä ei ollut muita kuin tuo Amerikan leski, jolle Hilda asiansa uskoi.

—Tiedätkö mitä, sanoi Hilda. Minä olen ajatellut koko yön erästä asiasta niin, että en ole unta silmäni saanut.

Amerikan leski säikähti kovasti tuosta puheesta, luullen Hildan viimeinkin menettäneen järkensä. Hilda jatkoi puhuttuaan:

—En tiedä mitä tehdä. Mihin ikinä menenkin, niin ihmiset ovat kaikkialla minua kohtaan kokonaan toisenlaisia kuin mitä he ennen olivat. Osakseni saan vaan ylenkatsetta ja tuomiota. Se katkeroittaa minua äärettömästi. Miksi minun pitää vielä kärsiä näitä tuskia, kärsittyäni ruumiillisia kipuja ja sydämen

surua. Miksi kaiken tämän lisäksi minua vielä pilkataan ja häväistään.

Minä olen päättänyt matkustaa ulkomaille ja siksi nyt menen enon puheille, mutta hän avustaisi minua matkaraahoissa. Matkustan heti jos saan apua.

Hilda meni enonsa luo ja kertoi ajatuksensa. Eno ajatteli vähän aikaa ja sanoi:

—Se on parasta mitä voit ajatella. Tee se heti, niin minä avustan sinua, mutta okoon tämä viimeinen apu. Ja toimita lähtös niin pian kuin voit. Älä jätä sitä huomiseksi, mitä voit tehdä tänään.

Asia oli päätetty, että Hilda matkustaa ulkomaille niin pian kun saa tavaransa kokoon. Tieto tästä levisi kylälle ja Kallekin sai tietää Hildan pikaisesta lähdöstä. Se koski Kalleen niin kovasti, että hän oli vähällä joutua vuoteen omaksi sairaaksi. Ei syönyt eikä nukkunut, suri vaan Hildan lähtöä.

Tuli aamu, jolloin Hildan oli lähettävä etsimään tulevaista onneansa. Hilda ei kyllä enään toivonut onnea, sillä hän ei voinut uskoa hänelle mistään enään onnea löytyvän. Hänestä tuntui kovin ikävälle syntymäseutunsa ja nuoruuden kotinsa jättäminen, kun oli lähettävä tuntematonta tulevaisuutta kohden.

Pihamaa oli kokoontunut väkeä täyteen katsomaan Hildan lähtöä. Jokainen oli varma miellesänsä siitä, ettei Hildaa enään koskaan niillä mailla nähdä. Hilda piti pienen puheen läsnäoleville ja sanoi:

—Mahdollisesti minä en enään koskaan palaa takaisin syntymäseudulleni, sillä rikkaiden rautainen ruoska on ruoskinut lihani irti luista; olen kärsinyt henkiset ja ruumiilliset tuskat ihan tarpeekseni asti yhden ihmisen kohdalle, sillä enhän ole muuta kuin yksi nainen. Kiitän teitä kaikkia sydämeistäni, että olette tulleet katsomaan lähtöäni.

Muitten mukana oli Kallen äitikin saapunut saattojoukkoon ja juuri kun Hildan piti nousta rattaille, tarjosi hän Hildalle pientä kääroä ja pyysi, että Hilda on hyvä ja ottaa sen muistoksi matkalle. Hilda sanoi:

—Hyvin paljon kiitoksia, mutta minä en sitä tarvitse. Olen saanut lahjan pojaltanne joka kyllä riittää. En tarvitse yhtään lisää. Kyllä minä varmasti muistan teitä kaikkia.

Hilda nousi hitaasti rattaille ja vaunut vierivät pois. Kallen äiti käänsi kasvonsa pois päin väkijoukosta, ettei kukaan näkisi kyynelitä, jotka virtana vierivät alas poskipäältä.

Kansanjoukko hajosi kukin menen kotiinsa ja kauan jälkeen he muistelivat Hildan lähtöä. Kallen äiti kotiin palattuaan löysi poikansa vuoteelta. Tästä äiti kovin pelästyi ja tahtoi tietää

(Jatk. 8:lla sivulla)